

ΔΗΜΟΣ ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΦΕΡΩΝ-ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ-ΡΗΓΑ

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Για τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Σας προσκαλούμε στην Τιμητική Εκδήλωση για τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό, η οποία θα λάβει χώρα την Κυριακή 22 Μαΐου 2011, ώρα 11.30 π.μ. στο Πνευματικό Κέντρο Βελεστίνου.

Η Δήμαρχος Ρήγα Φεραίου

Ο Πρόεδρος της Επιστημονικής Εταιρείας
Μελέτης Φερών-Βελεστίνου-Ρήγα

Ελένη Λαϊτσου

Δρ. Δημ. Καραμπερόπουλος

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Χαιρετισμοί

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος

Η Δήμαρχος Ρήγα Φεραίου κ. Ελένη Λαϊτσου

Ο Πρόεδρος της Επιστημονικής Εταιρείας Μελέτης Φερών-Βελεστίνου-Ρήγα

Δρ. Δημ. Καραμπερόπουλος

Εκπρόσωποι Φορέων

Ομιλητές:

Πρωτοπρεσβύτερος. π. Χαρίλαος Παπαγεωργίου,

Γραμματέας Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος,

Προϊστάμενος Ι. Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Νικολάου Βόλου,

Καθηγητής Μέσης Εκπαίδευσης

«Ιχνηλασία ζωής του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελεστίνου
κ. Δαμασκηνού (Καζανάκη)»

Πρωτοπρεσβύτερος, π. Κωνσταντίνος Βηλαράς, εφημέριος Ι. Ναού Αποστόλου
Θωμά Αερινού, συνταξ. Καθηγητής Μέσης Εκπαίδευσης

«Εμπειρίες από την συμπόρευση με τον Σεβασμιώτατο
Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό»

29-4-2011

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Θέμα: Τιμητική Εκδήλωση για τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνο κ. Δαμασκηνό
(Καζανάκη)

Ο Δήμος Ρήγα Φεραίου και η Επιστημονική Εταιρεία Μελέτης Φερών-Βελεστίνο-Ρήγα διοργανώνουν Τιμητική Εκδήλωση για τον Μητροπολίτη Βελεστίνο κ. Δαμασκηνό την Κυριακή 22 Μαΐου 2011 και ώρα 11.30 π.μ. στο Πνευματικό Κέντρο Βελεστίνο.

Στην αρχή της εκδήλωσης θα απευθύνουν χαιρετισμό η Δήμαρχος Ρήγα Φεραίου κα Ελένη Λαϊτσου και ο πρόεδρος της Επιστημονικής Εταιρείας Μελέτης Φερών-Βελεστίνο-Ρήγα Δρ. Δημήτριος Καραμπερόπουλος, επιδίδοντας τις τιμητικές πλακέτες και περγαμινές αντίστοιχα.

Επίσης θα χαιρετίσει την Τιμητική Εκδήλωση ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος, καθώς και εκπρόσωποι Φορέων.

Για το έργο του τιμωμένου θα μιλήσουν:

- 1) Ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, Γραμματέας της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, Προϊστάμενος του Ι. Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Νικολάου Βόλου, «Ιχνηλασία ζωής του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελεστίνο κ. Δαμασκηνού (Καζανάκη)».
- 2) Ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Κωνσταντίνος Βηλαράς, εφημέριος Ι. Ναού Αποστόλου Θωμά Αερινού, «Εμπειρίες από την συμπόρευση με τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνο κ. Δαμασκηνό».

Τηλ. Επικοινωνίας: 210-8011066, Δρ. Δημ. Καραμπερόπουλος

Επιδίδοντας την τιμητική πλακέτα και περγαμηνή ο Δρ. Δημ. Καραμπερόπουλος στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηγό στο Πνευματικό Κέντρο Βελεστίνου την Κυριακή 22 Μαΐου 2011.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελεστίνο κ. Δαμασκηνός στην ευχαριστήριο ομιλία του.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος ευλογώντας και χαιρετίζοντας την τιμητική εκδήλωση.

Πρωτοπρεσβύτερος π. Χαρίλαος Παπαγεωργίου,
Γραμματέας της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος,
Προϊστάμενος του Ι. Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Νικολάου Βόλου,

Ι Χ Ν Η Λ Α Σ Ι Α Ζ Ω Η Σ
Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελεστίνου
κ. Δαμασκηνού (Καζανάκη)

(Ομιλία στήν σχετική τιμητική ἐκδήλωση στο Βελεστίνο, 22 Μαΐου 2011)

Σεβασμιώτατε Γέροντα ἅγιε Βελεστίνου κ. Δαμασκηνέ,
Σεβασμιώτατε Πατέρα καί Ποιμενάρχα κ. Ἰγνάτιε,
Ἀξιότιμε κ. Δήμαρχε Ρήγα Φεραίου κ. Λαΐτσου,
Ἐνδοξότατοι ἐκπρόσωποι τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν, ἐντιμότατοι ἐκπρόσωποι τῆς πολιτικῆς
ἡγεσίας,
Ἐλλογιμώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Ἐταιρείας Μελέτης Φερῶν-Βελεστίνου-Ρήγα, φίλτατε κ.
Καραμπερόπουλε,
Σεβαστοί πατέρες συλλειτουργοί καί ἀγαπητοί μου ἀδελφοί.

Ὅπως χαρακτηριστικά σημειώνει ἓνας ἀπό τους σημαντικότερους σύγχρονους θεράποντες τοῦ ποιμαντικοῦ στοχασμοῦ: «...πολλά ρυάκια ποτίζουν το πνευματικό ἔδαφος τῆς πατρίδος μας, ὄχι μόνον κατά τά παλαιότερα χρόνια, ἀλλά καί κατά τούς τελευταίους δύσκολους καιρούς. Τά περισσότερα ἀπό αὐτά εἶναι ἄγνωστα, οἱ πολλοί δέν τά προσέχουν καί οἱ ἀρμόδιοι δέν τά παρουσιάζουν... Κοινό γνώρισμά τους ὅμως εἶναι ὅτι ἀγάπησαν ιδιαίτερα τό Σαρκωμένο Θεό, ἐνοιωσαν βαθεῖα τό μήνυμά του καί προσπάθησαν αὐτό νά τό μεταδώσουν ζωντανό στό διψασμένο κόσμο... Κάτι τέτοιες πνευματικές καταβολές πρέπει νά τίς προσέχη ιδιαίτερα ἡ ἱστορία καί ἡ ἱστοριογραφία. Ἡ τελευταία δέν συντίθεται ἀπό τό ὑλικό (μόνον) ἐπισήμων ἀρχείων καί διοικητικῶν πράξεων. Τήν ὑφαίνουν μᾶλλον οἱ ἥρεμες καί γόνιμες προσφορές τῶν ἀληθινῶν ἐκείνων ἀνθρώπων πού λαχτάρησαν τό Θεό ... κι ἔζησαν γνήσια τό Εὐαγγέλιο καί τό μετέδωσαν ὡς Ὁρθοδοξία καί Ὁρθοπραξία...». Οἱ πατέρες αὐτοί, προικισμένοι μέ τό χάρισμα τῆς πνευματικῆς κυοφορίας, ἀναγέννησης καί καθοδήγησης ψυχῶν συνέχισαν τή μακραίωνη ὀρθόδοξη παράδοση τῆς πνευματικῆς πατρότητος. Οἱ ἱερές μνημες τῆς ζωῆς τους λειτουργοῦν στή συνείδησή μας παραμυθητικά, θεραπευτικά καί διδακτικά.

Ἔτσι στή σημερινή ἐόρτια ἐκδήλωση ἀξιωνόμαστε νά περιστοιχίζουμε μιᾶ γλυκεῖα μορφή τῆς τοπικῆς ἀλλά καί τῆς ἐν γένει Ἐκκλησίας. Τόν πολυσέβαστο καί ἀγαπητό μας γέροντα, τόν ἄνθρωπο τῆς καρδιάς μας, τόν πατέρα Δαμασκηνό, τόν ἐπίσκοπο πού τιμᾷ τήν ἀρχιερωσύνη του, τόν φίλο τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων. Ἡ σημερινή μας ἐκδήλωση ξεπερνᾷ τά ὄρια μιᾶς συνηθισμένης παρόμοιας συνάθροισης καί μετατρέπεται σέ καρδιακή ἐκφραση αἰσθημάτων. Τό σημερινό γεγονός ἀποκτᾷ μεγαλύτερη σημασία, ὅταν ἡ ὅποια ἀναφορά στό ἔργο του Σεβασμιωτάτου Δαμασκηνοῦ δέν γίνεται ὡς μεταθανάτια ἐξόφληση ἐνός πνευματικοῦ χρέους ἀλλά, ζώντας τήν εὐλογία τῆς ἐν ἡμῖν παρουσίας του, ἀποτίουμε τόν υἱικό φόρο τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς ἀγάπης. Ἀξιέπαινη καί ἀξιομίμητη ἡ πρωτοβουλία τοῦ Δήμου καί τῆς Επιστημονικῆς Ἐταιρείας Μελέτης Φερῶν-Βελεστίνου-Ρήγα νά ἀναδείξουν τιμητικά καί προτρεπτικά τή μορφή πού σήμερα κοσμεῖ τόν τίτλο τῆς παλαίφατης ἐπισκοπῆς Βελεστίνου. Αὐτό τό διακριτικό καί ἀπαλό πέρασμά του ἀπό τίς ζωές μας μᾶς ὀδηγεῖ σέ

μιά ταπεινή ιχνηλασία τῆς δικῆς του ζωῆς. Μιᾶ ζωῆς πού εἶναι δόξα τοῦ Θεοῦ ,πού λαμπρύνει καί ἀντιδοξάζει τούς ταπεινούς δούλους Του.

Ὁ Μιχαήλ Καζανάκης καί ἡ Αἰκατερίνη Πετσαγκουράκη ἀξιώθηκαν ἀπό τό Θεό νά φέρουν στον κόσμο δυό ἀγόρια παιδιά. Ζοῦσαν στις Μάλλες τῆς ἐπαρχίας Ἱεράπετρας Λασηθίου, ἕνα ἀπό τά πολλά ἡρωικά καί ἱστορικά χωριά τῆς λεβεντογέννας μεγαλονήσου Κρήτης. Μέσα στην οἰκογένεια ξεχώριζε ὁ πρωτότοκος Ἰωάννης πού γεννήθηκε στις 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1934. Ὁ μικρός Ἰωάννης «ἠῤῥξανε καί ἐκραταιοῦτο πνεύματι καί χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτόν...» Δύσκολα τά παιδικά χρόνια μέ τή φτώχεια τῶν ζωμάχων γονιῶν του, τήν ἐπακόλουθη γερμανική κατοχή καί τίς μετακατοχικές τραγωδίες. Ὅμως παρηγοριά καί φῶς στη ζωή τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ἡ ἀγάπη γιά τά γράμματα. Στό χωριό του τελειώνει τό Δημοτικό Σχολεῖο ρουφώντας τά γράμματα ἀπό τούς δασκάλους του κι ἀρχίζουν κατόπιν οἱ γυμνασιακές του σπουδές στήν Ἱεράπετρα ἐν μέσῳ στερήσεων, δυσκολιῶν, πολύωρων μετακινήσεων μέ τά πόδια, καί ἀσταμάτητης συνδρομῆς στην ἐργασία τῶν γονέων. Γνωρίζω ἐξ ἀκοῆς, ὅπως καί ὄλοι ἐμεῖς οἱ νεώτεροι ἐξάλλου, πῶς ἡ ἱστορία τῶν παιδικῶν χρόνων τοῦ Ἰωάννη Καζανάκη ὁμοιάζει μέ ἀνάλογες ἱστορίες πολλῶν ἐκ τῶν παρευρισκομένων. Αὐτό μᾶς τονίζει δυό πράγματα, πρῶτα ὅτι οἱ κληρικοί μας δέν εἶναι τά παιδιά τῆς ἄρχουσας τάξης, τῆς ἀριστοκρατίας, ἀλλά ξεπετιοῦνται μέσα ἀπό τά σπλάχνα τοῦ λαοῦ μας καί δεύτερον ὅτι πάντοτε -ἀλλά ὄχι στις μέρες μας δυστυχῶς - ἡ στέρση καί οἱ δυσκολίες γίνονται πείσμα κι ἀγῶνας γιά τό καλύτερο. Μποροῦμε λοιπόν εὐκόλα νά καταλάβουμε γιατί ὁ μικρός καί κατόπιν ἔφηβος Ἰωάννης πρωτεύει παντοῦ καί στο δημοτικό καί στο Γυμνάσιο. Τό 1952 τελειώνει τό γυμνάσιο καί δίνει ἐξετάσεις στήν Ἀκαδημία ἀλλά ἀποτυγχάνει ὅπως καί τήν ἐπόμενη χρονιά ἐπιθυμώντας νά γίνει πολιτικός μηχανικός ἐγκαταλείπει τίς ἐξετάσεις.

Ὁ Θεός τοῦ κλείνει κάποιους δρόμους γιά νά τοῦ ὑποδείξει τόν μοναδικό: Δίνει ἐξετάσεις καί εἰσάγεται τό 1955 στη Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀλλά μέσα του ἔχει πλέον ὠριμάσει ὁ πόθος τῆς ἱερωσύνης καί τῆς ἀφιέρωσης. Τά παιδικά κι ἐφηβικά του σκιρτήματα γιά τό ἱερό θυσιαστήριο σχηματοποιοῦνται μέσα στο ὠραῖο καί πνευματικό περιβάλλον τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στην Ἀθήνα ἀλλά καί στις αἴθουσες καί τούς διαδρόμους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Τήν ἐποχή αὐτή στην Ἑλλάδα κυοφοροῦνται πολλά θεολογικά ρεύματα καί κατευθύνσεις καί ὁ νεαρός καί ἀριστοῦχος φοιτητής τά ἀποθηκεύει μέσα του σάν πνευματικό θησαυρό. Ἐξομολογεῖται τόν πόθο του στον πνευματικό του Ἀρχιμανδρίτη Τιμόθεο Παπουτσάκη κατοπινό Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης καί στό διευθυντή του οἰκοτροφείου ἀρχιμανδρίτη καί κατοπινό Μητροπολίτη Σάμου καί ὕστερα Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα Χρυσοφάκη. Καί κεῖνος στην ἐνορία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου ὁδοῦ Μετσόβου πού ὑπηρετεῖ, τόν φέρνει σ' ἐπαφή μέ τό Μητροπολίτη Δημητριάδος Δαμασκηνό πού μόλις ἔχει ἐγκατασταθεῖ στην ἔδρα του τόν γκρεμισμένο Βόλο καί ἀναζητᾷ ἐναγωνίως ἕναν καλό καί ζηλωτή ἱεροκλήρυκα.

Παρά τό ὅτι ὁ προσανατολισμός τοῦ νεαροῦ φοιτητῆ τῆς Θεολογίας ἦταν πρὸς τήν ἐπισκοπή τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας του καί τό μοναστήρι τῆς Παναγίας Ἐξακουστῆς ἡ γνωριμία του μέ τόν ἐπιβλητικό ἱεράρχη Δαμασκηνό εἶναι καταλυτική. Ἀστραπιαῖα σφυρηλατεῖται ἀνάμεσά τους ἕνας ἀκατάλυτος πνευματικός σύνδεσμος. Μετά τή γνωριμία καί τήν ἐπικοινωνία αὐτή, ὁ Ἰωάννης Καζανάκης ἀτενίζει μέ ἐλπίδα καί προσδοκία τή νέα του πατρίδα, τό Βόλο καί τή μητρόπολη Δημητριάδος πού θά τόν κερδίσουν, θά τόν ἀγκαλιάσουν καί θά τόν ἀναδείξουν. Ἔρχεται ἐνῶ ἤδη ἔχει ἀποφασίσει πρό πολλοῦ νά ὑπηρετήσῃ τήν Ἐκκλησία του Χριστοῦ ὡς ἄγαμος κληρικός κατόπιν θερμῶν συστάσεων τοῦ ποιμενάρχου τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας του Ἐπισκόπου Ἱεράς (Ἱεραπύτνης) καί Σητείας Φιλοθέου

πρός τό Μητροπολίτη Δημητριάδος. Στίς 23 Ίουλίου τοῦ 1960 κείρεται μοναχός ἀπό τόν γέροντά του Μητροπολίτη Δαμασκηνό στο καθολικό τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Κάτω Ξενιάς καί τήν ἐπαύριο χειροτονεῖται διάκονος ἀπό τόν ἴδιο ἐπίσκοπο στο ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος Σούρπης.

Ἡ ὠριμότητα τῆς κλήσεώς του ἡ θεολογική του κατάρτιση καί ἡ ὅλη πνευματική του συγκρότηση ὁδηγοῦν σύντομα, στίς 30 Ίουλίου, στην εἰς πρεσβύτερον χειροτονία του καί πάλι στο καθολικό τῆς μονῆς Ξενιάς γιά νά ἐπιβεβαιωθεῖ πώς ὁ νεαρός Ἰωάννης καί τώρα πλέον κατά πάντα σεβαστός π. Δαμασκηνός εἶναι ἕνα γνήσιο τέκνο τῆς Παναγίας. Μιά περίοδος χάριτος καί πλουσίων εὐλογιῶν τοῦ Θεοῦ ἀνοίγεται μπροστά στον νεαρό ἀλλά ὑπέρ πρεσβυτέρους συνιόντα κληρικό. Στίς 6 Αὐγούστου χειροθετεῖται ἀρχιμανδρίτης καί στίς 24 Ἀπριλίου 1961 διορίζεται τακτικός Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μετά ἀπό σχετική Πράξη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί Βασιλικό Διάταγμα. Διατηρεῖ παράλληλα θέση εὐθύνης σέ μεγάλους ναούς τῆς Μητροπόλεως (Μεταμορφώσεως Βόλου, Εὐαγγελιστρίας Ἀλμυροῦ, Εὐαγγελιστρίας Ν. Ἰωνίας κ.ά.) καί ἱερές μονές (οἰκονομικός ὑπόλογος Μ. Παναγίας Ξενιάς, προσωρινός ἡγούμενος Μ. Φλαμουρίου).

Ἀναλαμβάνει καθήκοντα ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου στην Ἁγία , ἀναπληρώνει τόν Μητροπολίτη ἐν ἀπουσία του, τοποθετεῖται ἐπί μικρό χρονικό διάστημα Γενικός Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος. Ἀπό τίς τακτικές ἀναφορές του πρὸς τό Μητροπολίτη φαίνεται ἡ κοπιώδης ἀλλά ἀσυγκράτητη δραστηριότητά του. Ἀκατάπαυστες περιοδεῖς στην πόλη τοῦ Βόλου καί στήν ὑπαιθρο, τέλεση ἱερῶν ἀκολουθιῶν καί μυστηρίων ὅπου ὁ ἱεροκήρυξ πάντοτε ὀμιλεῖ, διοργανώσεις ἀντιβλασφημικῶν ἢ ἀντιαιρετικῶν ἐβδομάδων μέ πλοῦτο ὀμιλιῶν καί ἐκδηλώσεων, ἐκπροσωπήσεις, παρουσίες ἐπίσημες καί ἀνεπίσημες. Σινάμα ἕνα ποιμαντικό ἔργο σιωπηλό, ἀφανές μὰ βαθιά ριζωμένο. Ἐπισκέψεις σέ ἀσθενεῖς, πενθοῦντες, πλανεμένους, πολύωρες ἐξομολογήσεις καί σ' ὅλα αὐτά ἄς προστεθεῖ καί ἡ ἀδιάλειπτη τέλεση τῶν καθημερινῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, ἡ προσωπική μελέτη καί προετοιμασία ἀλλά καί ὁ πολύμορφος προσωπικός πνευματικός ἀγώνας.

Παράλληλα ἀναλαμβάνει καθήκοντα καθηγητοῦ στο Ἀνώτερο Ἐκκλησιαστικό Φροντιστήριο Βόλου πλάι σέ ἐξέχουσες θεολογικές προσωπικότητες ὅπως ὁ Σάββας Νανᾶκος, ὁ Ἀπόστολος Παπαδόπουλος κ.ά. Ἡ ἱεροπρέπεια καί τό ἦθος τοῦ νεαροῦ ἀρχιμανδρίτου Δαμασκηνοῦ σκορποῦν μιά διαρκῆ «εὐωδία Χριστοῦ», ἡ σοβαρότητα συνδυάζεται μέ τήν εὐπροσηγορία, ἡ καθημερινή ἀναστροφή μαζί του γίνεται ἀγιοπνευματική ἐμπειρία γιατί καί μέσα ἀπό τό πηγαῖο χιοῦμορ καί τόν αὐτοσαρκασμό ὁ ἱεροκήρυκας διδάσκει, καταρτίζει καί συνδέεται. Γίνεται ὁ κληρικός πού βγήκε ἀπό τά σπλάχνα τοῦ φτωχοῦ καί ρημαγμένου λαοῦ ἀλλά ζεῖ τόν παλμό τῆς καρδιάς του, συγκακουχεῖται μαζί του, ταλαιπωρεῖται, χαίρεται καί μοιράζεται τό φτωχικό ψωμί τοῦ ποιμνίου. Μιά ἄγνωστη παράμετρος αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, ἡ ὁποία δέν ἀποτυπώνεται στίς ἐπίσημες ἐκθέσεις ἀξιολογήσεως πού κοσμοῦν τό βιογραφικό του, εἶναι ὁ σύνδεσμος πού ἀναπτύσσει μέ τίς ἱερατικές οἰκογένειες.

Ὅταν μεταβαίνει σέ ποιμαντικές περιοδεῖς μένει γι' ἀρκετές βραδυές στά σπίτια τῶν ἱερέων, γνωρίζει ἀπό κοντά τά προβλήματά τους, μοιράζεται τό φαγητό μαζί τους, παίζει μέ τά μικρά τους παιδιά πού σήμερα εἶναι ἐπίλεκτα μέλη τῆς κοινωνίας. Οἱ παλαιοὶ ἱερεῖς γι' αὐτό τό λόγο τόν ὑπεραγαποῦν καί τόν ἀναζητοῦν νά τούς συμπαρασταθεῖ στίς θλίψεις, νά μοιραστεῖ τίς χαρές τους νά βαπτίσει καί νά στεφανώσει τά παιδιά τους, σήμερα μάλιστα καί τά ἐγγόνια τους. Ἴσως ὡς σήμερα, μέ ἐξάιρεση τόν μακαριστό π. Καλλίνικο Μεταξογένη, κανεῖς ἱεροκήρυκας ἢ πρωτοσύγκελλος δέν ἀγαπήθηκε τόσο εἰλικρινά κι ἔνθερμα ἀπό τούς ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως καί κανεῖς δέν εἰσέπραξε τόση ἀγάπη σέ δύσκολες στιγμές ἀπό ἀπλούς ἱερεῖς καί πιστοῦς ὅσο ὁ π. Δαμασκηνός. Ἐκπέμπει μιά πηγαία ἀρχοντιά πού δε

σχετίζεται με παροχές, δώρα κι έκδουλεύσεις σέ ἡμετερους. Προσφιλῆς του φράση τότε καί τώρα «ὄλα γιά τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία!».

Τό 1967 μέ τήν ἐνθερμη στήριξη τοῦ Μητροπολίτου ἐνεργεῖ τά σχετικά μέ τήν μετεκπαίδευσή του στό πανεπιστήμιο τοῦ τότε Δυτικοῦ Βερολίνου καί τόν Ἰούλιο τοῦ 1968 ἀποστέλλεται μέ σχετική ἐκπαιδευτική ἄδεια. Δίπλα στο σοφό καί πασίγνωστο στά θεολογικά γράμματα καθηγητή τῆς Δογματικῆς Ρέντινγκ μένει γιά ἕνα χρόνο μέ λαμπρές προοπτικές. Πλήν τά γεγονότα στην Ἑλλάδα καί τό Βόλο εἶναι ἤδη καταγιγιστικά. Μεσολαβεῖ στο τέλος τοῦ 1967 ἡ παραίτηση τοῦ Μητροπολίτου Δαμασκηνοῦ καί στις ἀρχές τοῦ 1968 ἡ ἐγκατάσταση τοῦ νέου Μητροπολίτου Ἡλίας. Ὁ Δημητριάδος Δαμασκηνό, ἐνθερμος φίλος τοῦ τότε βασιλέως Κων/νου, ὑποστήριξε ἀνοικτά τό βασιλικό ἀντιπραξικόπημα τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1967.

Αὐτό τό μοιραῖο πολιτικό λάθος εἶχε σά συνέπεια τήν ἐξύφανση ἐναντίον του χαλκευμένων κατηγοριῶν καί τόν ἐξαναγκασμό σέ παραίτηση γιά νά ἀποφευχθεῖ ὁ περαιτέρω διασυρμός του. Τό θέμα ἀφορᾷ σέ μία δύσκολη γιά τήν Ἐκκλησία μας περίοδο πού στιγματίστηκε ἀπό τίς ἀδικίες τοῦ Α.Ν. 214/67 περί ἀπωλείας τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας κληρικῶν. Πολλά δεινά ἐπεσώρευσε στις ζωές ὀρισμένων καλῶν καί ἀνεπίληπτων κληρικῶν ὁ σκληρός αὐτός νόμος. Ἄρκοῦσε μία ἀπλή καταγγελία –συχνά ἐμπαθῆς καί χαλκευμένη- γιά ν' ἀρχίσουν ἀνακρίσεις, νά σχηματισθεῖ δικαστικός φάκελλος νά συγκροτηθεῖ ἐκκλησιαστικό δικαστήριο καί νά ἐπιβληθοῦν σκληρές καταδίκες μέ συνοπτικές διαδικασίες, χωρίς δυνατότητα ἐφέσεως καί προοπτική δικαιώσεως. Ἴσως τά γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μπορούσαν νά φωτισθοῦν καί νά ἐρμηνευθοῦν καλύτερα ἂν μπορούσαμε νά σκεφθοῦμε καί νά μεταφερθοῦμε στις τότε ἐπικρατοῦσες συνθῆκες.

Συχνά στην ἱστορία καί τῆς Ἐκκλησίας τά μεγάλα λάθη καί τά μεγάλα ἐγκλήματα γίνονται ἐν ὀνόματι τῆς ἀλήθειας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἠθικῆς, ἀκόμη καί τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ μας! Γιά τόν π. Δαμασκηνό κλείνει μία περίοδος εὐλογιῶν καί θείας γαλήνης καί ἀρχίζει ἡ πρώτη περίοδος τῆς δοκιμασίας, τῆς ἀγωνίας, τῆς ἀπογοήτευσης. Ἐνας φέρελλος νέος κληρικός μέ λαμπρή ἐκκλησιαστική σταδιοδρομία καί μέλλον, πού ἀπολαμβάνει τήν ἀγάπη τοῦ λαοῦ καί τῶν προϋσταμένων του, ὑποβιβάζεται ἀνατιῶς καί καταδιώκεται ἀδίκως. Ἀλλά καί μόνον γιατί παρέμενε ἀφοσιωμένος ἀπαρέγκλιτα στο δίκαιο τοῦ εὐεργέτη του μητροπολίτου Δαμασκηνοῦ. Κι ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἴδια ἱστορία: χαλκευμένες κατηγορίες ἀπό ἀνθρώπους ἐντός κι ἐκτός τοῦ κλήρου μέ χαμερπῆ ἔνστικτα πού ἐκμεταλλεύονται τήν ἄγνοια καί τήν καλοπιστία τοῦ ἐνάρετου κατά τά ἄλλα νέου μητροπολίτου Δημητριάδος Ἡλίας. Ὁ π. Δαμασκηνός δέν ὑποκύπτει ἀλλά ἀντιστέκεται στην πρόωρη ἀνάκλησή του ἀπό τή Γερμανία, στην ἄδικη ποινή τῆς πενταετοῦς ἀργίας πού τοῦ ἐπιβάλλεται γιά δῆθεν διοικητική ἀπειθεία, στον βαθμολογικό του ὑποβιβασμό καί στις ὑποτιμητικές μετακινήσεις ἐντός τῆς ἐπαρχίας καί στις ἐξευτελιστικές συκοφαντίες.

Προσφεύγει καί ἀναζητᾷ δικαίωση στά ἀρμόδια ἐκκλησιαστικά ὄργανα ἀπ' ὅπου ἀπαλλάσσεται ἀπό κάθε κατηγορία μέ πανηγυρικό τρόπο διά τῆς ὑπ' ἀριθμ. 12/1971 ἀποφάσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συνοδικοῦ δικαστηρίου πού εἶναι ἕνας ὕμνος στη διακονία του. Κι ἔτσι ἀνοίγει καί ὁ δρόμος τῆς διοικητικῆς του ἀποκατάστασης ἀπό τούς δημοσίους φορεῖς. Ἀναλογικά ἀποτελεῖ ἄθλο γιά τά δεδομένα τῆς ἐποχῆς ἡ διπλή αὐτή δικαίωση. Ἀποτελεῖ ὅμως καί θεία ἐπέμβαση σέ μία τεκταινόμενη ἀνθρώπινη κατάφωρη ἀδικία ὅπως πολλά ἀνάλογα παραδείγματα τῆς Παλαιᾶς καί τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀλλά καί τῆς ζωῆς τῶν ἁγίων μᾶς διδάσκουν. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐνώπιον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου διαμαρτυρήθηκε γιά τήν ἄδικη συμπεριφορά κάποιων ἡρακλέων τῆς ἐξουσίας...

Δικαιώνεται αλλά δέν άποκαθίσταται ό π. Δαμασκηνός, γιατί ό μητροπολίτης Ήλίας έξακολουθεϊ νά περιστοιχίζεται από κακούς συμβούλους και θέτει διαρκή προσκόμματα στη δραστηριότητα του ιεροκήρυκά του άλλοτε περιορίζοντας τίς περιοδείες του άλλοτε έξορίζοντάς τον στη Ζαγορά κ.τ.τ. Ωστόσο ό λόγος του Θεού έκκέχεται, ό π. Δαμασκηνός μετατρέπει τίς δυσκολίες σ'εύκαιρίες ή άπομακρυσμένη ύπαιθρος του βορειανατολικού Πηλίου ποτίζεται από τά νάματα της ευσεβείας. Μικρό διάλειμμα άναψυχής ή μετάβασή του στην Κρήτη μέ φιλόστοργη πρόσκληση του Μητροπολίτου Ήραπύτνης Φιλοθέου και ή όλιγόχρονη διακονία του στην ιδιαίτερή του πατρίδα. Ό π. Δαμασκηνός έχει πλέον δοκιμαστεί στο γεώργιον του Κυρίου και στο χωνευτήρι τών πειρασμών και μαθητεύει στην ύπομονή, την έγκαρτέρηση, την συγχωρητικότητα, την άνεξικακία και την άναμονή της καλής έκβάσεως τών πειρασμών. Τόν Ήανουάριο του 1974 άποκαθίσταται πλήρως και προσδοκᾷ πλέον την άποκατάσταση και του γέροντός του Μητροπολίτου πρώην Δημητριάδος Δαμασκηνού.

Και φθάνουμε στό τραγικό Ήούλιο του 1974 όταν τά θλιβερά γεγονότα της τουρκικής είσβολής στην Κύπρο, διαδέχονται την έκκλησιαστική κρίση και τόν σπαραγμό μέσα στά σπλάγχνα της Έκκλησίας. Ό Μητροπολίτης Δημητριάδος Ήλίας άναπολόγητος έκδιώκεται από την έδρα του, ό πρώην Δημητριάδος Δαμασκηνός λαμβάνει ψευδείς διαβεβαιώσεις για άποκατάσταση στο Βόλο καταρχήν, στην Αθήνα έπειτα και έντέλει πουθενά (αυτό άποτελεϊ και τή χαριστική βολή στην κλονισμένη υγεία του και τόν έπακόλουθο θάνατό του τόν Ήούνιο του 1977). Στο Βόλο καθήκοντα προσωρινού πρωτοσυγγέλλου άναλαμβάνει ό π. Δαμασκηνός, ό όποιος και έγχειρίζει την ποιμαντορική ράβδο στο νέο Μητροπολίτη Χριστόδουλο στις 4 Αυγούστου. Νέοι άγώνες για άνόρθωση έκκλησιαστική, έθνική, κοινωνική.

Ό νεαρός έπίσκοπος στο πρόσωπο του ώριμου π. Δαμασκηνού βρίσκει για δώδεκα χρόνια τόν ιδανικό συνεργάτη. Πρᾶος, μειλίχιος, εύπροσήγορος, άποδοτικός, άποτελεσματικός, έξισορροπητικός, φιλόπonos κι ακούραστος ό πρωτοσύγκελλος στηρίζει τό Μητροπολίτη. Είναι δύσκολο τό έργο του γιατί συνήθως νομίζουμε πώς τά πρώτα χρόνια της άρχιερατείας Χριστοδούλου κουβαλοῦσαν έξαρχής την κατοπινή αίγλη. Ήπῆρξαν τρομακτικές δυσκολίες, πάλη φατριών και ομάδων, συχνή άμφισβήτηση στά λεγόμενα και τίς πράξεις του νέου ποιμενάρχου και πλήθος προβλημάτων που άπαιτοῦσαν νηφαλιότητα και ώριμότητα που διέθετε άφθονες ό πρωτοσύγκελλος. Έπέτυχε άπόλυτα στό λεπτό και δύσκολο αυτό καθήκον χωρίς νά θαμπωθεί από την αίγλη του αξιώματός του και νά φθαρεϊ από τή διοίκηση. Δέν τιμήθηκε αλλά τίμησε τή θέση του πρωτοσυγγέλλου. Παρέμεινε άπλός και καταδεκτικός χωρίς νά αλλάξει σε τίποτα τίς καθημερινές του συνήθειες, τίς ιεραποστολικές δραστηριότητες, τό λειτουργικό του πρόγραμμα, την ποιμαντική διακονία.

Και σε όλα τά κελεύσματα του Μητροπολίτου πάντοτε πρόθυμος και πρώτος: συγκρότηση έπιμορφωτικῶν σεμιναρίων κληρικῶν, κύκλων συμελέτης, καταλόγου σχολικῶν έξομολόγων, άντιαιρετικῶν-άντιναρκωτικῶν έξορμήσεων και έντύπων και πλήθους άλλων δράσεων όπως και την δεκαετία του '60. Οργάνωσε τή θρησκευτική ύπηρεσία φυλακῶν, την πνευματική συμπαράσταση του στρατεύματος και συνέχισε τίς λαμπρές έκπομπές του στο Ραδιοφωνικό Σταθμό Βόλου και άργότερα στο ραδιοσταθμό της Ήρας Μητροπόλεως. Η Μητρόπολη Δημητριάδος μέ τό χαρισματικό Χριστόδουλο στό τιμόνι σύντομα άναδεικνύεται πρωτοποριακή μέσα στην Έλλαδική Έκκλησία. Ό άλησμόνητος δεσπότης μας τότε και πάντοτε έλεγε πόσο σημαντικό είναι για έναν ήγέτη νά διαθέτει συνεργάτες που έnsαρκώνουν τά όράματα και τούς σχεδιασμούς του.

Σύντομα ὁ π. Δαμασκηνός ἀναλαμβάνει καθήκοντα διευθυντοῦ τοῦ ἐπαναλειτουργήσαντος μετὰ μικρὴ διακοπή, Μέσου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου πού τό 1978 μετατρέπεται σέ Ἐκκλησιαστικό Λύκειο. Με τήν ιδιότητά του αὐτή γίνεται πόλος ἔλξεως πολλῶν νεοχειροτόνητων ἢ ὑποψηφίων κληρικῶν ἀπό διάφορες περιοχές τῆς πατρίδας πού ἔρχονται στο Βόλο γιά νά καταρτισθοῦν καί κυρίως δίπλα στο σχολάρχη τους νά μάθουν τό ἱερατικῶς ζῆν. Ἰδιαίτερη θέση εἶχαν οἱ συμπατριῶτες του κρητικοί πού ἔρχονται εἴτε νά υπηρετήσουν γιά τά χρόνια τῶν σπουδῶν τους εἴτε γιά νά χειροτονηθοῦν στη Μητρόπολη Δημητριάδος ἀφήνοντας ἀγαθὴ ἀνάμνηση καί εὐφημὴ μνεία. (Μπλαζάκης, Αὐγουστιανᾶκης, Κουφός κ. ἄ.) Ὁ π. Δαμασκηνός ἐξακολουθεῖ νά κατακτᾷ τίς καρδιές τῶν περισσότέρων ἀλλά καί ἡ ἀγαπημένη του Κρήτη δέν τόν ξεχνᾷ. Ἡ φήμη τοῦ ἀφανοῦς πλὴν ἀμφιλαφοῦς ἔργου του φέρνει τό ὄνομά του διαρκῶς σέ ὅλες τίς ἐπισκοπικές ἐκλογές στη μεγαλόνησο ἀπό τό 1980 καί μετὰ. Ἐξαιτίας ἀρνητικῶν συγκυριῶν δέν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐκλογή του σέ Μητρόπολη τῆς Κρήτης συχνά γιά μία μόλις ψῆφο. Αὐτό ὅμως σημαίνει τήν ἀγάπη τοῦ κρητικοῦ λαοῦ καί τοῦ κλήρου πού τόν ἀποζητοῦν ἀπό μακριά χωρίς καλά καλά νά τόν ξέρουν.

Τό 1986 συμπληρώνει τά ἀπαιτούμενα χρόνια συνταξιοδοτήσεως ἀπό τήν θέση τοῦ Ἱεροκήρυκος καί λαμβάνει ἀπό τό Δημητριάδος Χριστόδουλο κανονικό ἀπολυτήριο γιά νά μεταβεῖ καί νά υπηρετήσῃ τά λοιπὰ χρόνια τῆς ζωῆς του στην ἰδιαίτερη πατρίδα του τήν Ἱεράπετρα κοντά στο σοφὸ καί ἐνάρετο μητροπολίτη Φιλόθεο. Κύματα συγκίνησης καί θλίψης συνοδεύουν τόν ἀποχωρισμό καί τόν ἀποχαιρετισμό τοῦ πολυαγαπημένου κληρικοῦ ἀπό τό ποίμνιο τῆς Δημητριάδος. Καινούργια ἀρχή, νέα πνευματικά μετερίζια ἀλλά καί νέοι πειρασμοί ἀναμένουν τόν π. Δαμασκηνό. Ἀναλαμβάνει ἀμέσως καθήκοντα πρωτοσυγκέλλου, διευθύνει τό περιοδικό τῆς Μητροπόλεως Ἱεραπύτνης «Ἁγία Φωτεινή ἢ ἰσαπόστολος» τοποθετεῖται προϊστάμενος στον ὁμώνυμο καθεδρικό ναό τῆς Ἱεραπετρας τό ὁποῖο ἀνεγείρει κι ἐξωραϊζεῖ μέ πολύ κόπο, καθιστώντας τον περικαλλῆ καί περίλαμπρο ὡς σήμερα.

Ἐπιδίδεται κατεξοχὴν στη συγγραφικὴ δραστηριότητα καί ἀρχίζει νά ἐκδίδει τά πρῶτα του πονήματα κατόπιν παροτρύνσεως φίλων καί πνευματικῶν του παιδιῶν. Διατηρεῖ τό σύνδεσμό του μέ τούς βολιωῶτες τούς ὁποίους καί ἐπισκέπτεται κατ ἔτος σκορπώντας στο πέρασμά του χαρά καί συγκίνηση. Ὅλα εἶναι ἀνέφελα ὡς τό Δεκέμβριο τοῦ 1993 ὅταν σέ αὐτοκινητιστικό δυστύχημα σκοτώνεται ὁ Μητροπολίτης Φιλόθεος καί ἀρχίζει ἡ τελευταία μεγάλη δοκιμασία τοῦ π. Δαμασκηνοῦ μας. Ὁ πόνος γιά τήν ἀπώλεια ἑνός τόσο γνήσιου καί φιλόστοργου πνευματικοῦ πατέρα ξεπερνιέται μέ τήν ἐλπίδα – πού γρήγορα γίνεται βεβαιότητα κι ἐνθουσιασμός-: νέος ποιμενάρχης τῆς Ἱεράπετρας νά εἶναι ὁ σεμνός, ἀθόρυβος καί πολυσέβαστος πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως Ἱεραπύτνης καί Σητείας Ἀρχιμ. Δαμασκηνός Καζανάκης. Τό ὄνομά του συζητιέται σ' ὅλη τήν Κρήτη καί ὄχι μόνο. Οἱ ἱεραπετριῆτες ἀπό τά ὄρια τοῦ νομοῦ ὡς τά πέρατα τῆς οἰκουμένης βοοῦν καί ζητοῦν γιά δεσπότη τους τόν Καζανάκη. Σύλλογοι, φορεῖς, προσωπικότητες τοπικοί, παγκρήτιοι πανελλήνιοι ἀλλά κι ἀπό ὀλόκληρο τόν κόσμον πιέζουν τήν ἱεραρχία νά ἐκλέξει τό Δαμασκηνό. Καταθέτουν ὑπομνήματα στην κυβέρνησης, τό ὑπουργεῖο, τή σύνοδο, τό Πατριαρχεῖο. Ὁ μακαριστός Ἀρχιεπίσκοπος Τιμόθεος ἀναβάλλει γιά μῆνες τίς ἐκλογές ἐπειδή πιέζεται ἀπό εὐάριθμους ἱεράρχες. Ὁ λαός ξεσηκώνεται καταλαμβάνει δρόμους καί δημόσια κτήρια, οἱ μαθητές τῶν σχολείων ξεχύνονται παντοῦ ὅλη ἡ ἀνατολική-κι ὄχι μόνο-Κρήτη ζητᾷ τήν ἀνάδειξη τοῦ π. Δαμασκηνοῦ σέ ἐπίσκοπο. Στὴ δραματικὴ συνεδρίαση τῆς ἐκλογῆς οἱ ἱεράρχες προκρίνουν καί πλειοψηφικά ἐκλέγουν τόν π. Δαμασκηνό ἀλλά ἡ Πράξη ἐκλογῆς πού ὑποβάλλεται στο Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἐπιστρέφει μέ ἄλλο ὄνομα ἀνθυποψηφίου ἐπιλεγμένο.

Ο λαϊκός ένθουσιασμός γίνεται όργη, άπειλοϋνται έπεισόδια λόγω τής διάχυτης άπογοήτευσης, τό έκκλησιαστικό κϋρος κινδυνεύει νά καταρρακωθεϊ. Σ' αύτή τή δύσκολη στιγμή ό π. Δαμασκηνός μέ όλύμπια γαλήνη και νηφαλιότητα ξεπερνά τόν έαυτό του και τόν προσωπικό του πειρασμό. Γαληνεύει τούς ιερείς, τούς τοπικούς άρχοντες, τό λαό και καλεϊ τούς πάντες νά άποδεχθοϋν τό θέληματοϋ Θεοϋ όπως λέει «*Η από εξαμήνου απορφανισθείσα μητρόπολη μας από σήμερα έχει μητροπολίτην τον εψηφισμένον Θεοφιλέστατον μητροπολίτην Ιεραπότνης και Σητείας κ.κ. Ευγένιο. Η ένταση της προεκλογικής περιόδου παρήλθε. Το θέλημα του Κυρίου έγινε*». Άν και οι νέες έκκλησιαστικές άρχές φαίνονται νά τηροϋν τά προσχήματα και νά τόν διατηροϋν στη θέση του, ένα κακοστημένο θέατρο έπαναλαμβάνεται όπως και στο διάστημα 1968-1973. Υποβιβασμοί, πόλεμος χαρακωμάτων, περιορισμοί και ένα γενικότερο έκκλησιαστικό κλίμα έναντίον τόν όδηγοϋν σέ ένα νέο έκπατρισμό.

Ο ίδιος άποφασίζει και πάλι νά ζενιτευθεϊ γιά τό καλό και τήν ειρήνη τής τοπικής έκκλησίας τής Ίεράπετρας. Άφήνει πίσω μέ πόνο τά μισοτελειωμένα έργα του και έπιστρέφει μαζί μέ τήν ήλικιωμένη μανα του εκεί πού ποτέ δέν έπαψαν νά τόν άγαποϋν: στην Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος. Ζητά από τόν άλησμόνητο ποιμενάρχη μας νά τόν τοποθετήσει εκεί άπ' όπου ξεκίνησε τήν ιερατική του ζωή: τό ταπεινό ναϋδριο τοϋ Άγίου Αποστόλου τοϋ Νέου στο πάρκο Άγίου Κων/νου. Μέ άναισθημένη ως άετοϋ τή νεότητά του και άξιοθαύμαστο σφριγος έρχεται όχι ως άπραγος συνταξιοϋχος. Κουβαλά μαζί του, όπως πάντοτε τόν άνεμο τής δημιουργίας, άνακαινίζει πλήρως τό μικρό παρεκκλήσιο, συγκεντρώνει κοντά του τά σκορπισμένα πνευματικά του παιδιά και έντάσσεται ολοκληρωτικά στο έκτεταμένο πλέον έργο τοϋ Μητροπολίτου Χριστοδούλου.

Νέες επάλξεις, νέοι πνευματικοί άγώνες μέσα από τό ίδιο πνεϋμα, τήν ίδια ζωή, τή χαρακτηριστική του απλότητα. Ραδιοφωνικός σταθμός, όργάνωση και προετοιμασία τοϋ θείου κηρύγματος και τών κηρύκων τοϋ θείου λόγου. Επίκεντρο όλων τό έκκλησιάκι τής καρδιάς μας, ό άγιος Άπόστολος. Στο ποιμνίο του συγκαταλέγονται και τά μέλη τής οίκογενείας μου πού δέν μποροϋν νά μέ συνοδεϋουν πάντοτε στις έκτός Βόλου μετακινήσεις μου. Ως σήμερα ή πρεσβυτέρα μου και τά μεγάλα πλέον παιδιά μας, άναφέρονται νοσταλγικά στά χρόνια εκείνα πού έκκλησιάζονταν εκεί. Η ιεροπρεπής και γλυκεία μορφή τοϋ λειτουργοϋ π. Δαμασκηνοϋ, ή αϋστηρή και έπιβλητική παρουσία τοϋ ιεροψάλτη κ. Τρύφωνα Γερόπουλου, ή άκαταπόνητη, άεικίνητη και διακριτική φιγούρα τής κ. Ευανθίας Παπαδημητρίου και προπάντων ή εικόνα τής γερόντισσας Αικατερίνης Καζανάκη ήταν συχνά πυκνά στο επίκεντρο τών οίκογενειακων μας συζητήσεων. Γιά τόν όμιλοϋντα τά χρόνια αύτά αύτή εϊναι ή έποχή πού γνωρίζει βαθύτερα και οϋσιαστικότερα τόν π. Δαμασκηνό κι εκείνος άρχίζει νά τοϋ άποκαλύπτει μερικούς από τούς θησαυρούς τής καρδιάς του.

Όταν ό λύχνος τής Έλλαδικής Έκκλησίας Δημητριάδος Χριστόδουλος τίθεται επί τήν λυχνίαν και έκλέγεται Αρχιεπίσκοπος, ό π. Δαμασκηνός παραμένει στά μετόπισθεν γιά μία άκόμη φορά γιά νά άναλάβει και πάλι καθήκοντα πρωτοσυγκέλλου μετά τήν άναχώρηση τοϋ π. Θεοκλήτου Κουμαριανοϋ σημερινοϋ Μητροπολίτου Βρεσθένης, και νά υποδεχθεϊ τό νέο ποιμενάρχη και σημερινό μας μητροπολίτη κ. Ίγνάτιο. Κρατά στιβαρά τό τιμόνι τής τοπικής μας έκκλησίας και ή έμπιστοσύνη τοϋ νέου έπισκόπου στο πρόσωπό του έπιβεβαιώνεται μέ τή διατήρησή του στη θέση τοϋ πρωτοσυγκέλλου γιά διάστημα πάνω από 4 χρόνια. Γιά τήν ταπεινότητά μου ή καθημερινή άναστροφή μαζί του στά Γραφεία τής Ίερας Μητροπόλεως ήταν μία διαδαχή. Η μελιχιότητα, ή πραότητα και ή πνευματική διάσταση πού έδινε σ' όλα τά προβλήματα και τίς δυσκολίες τής ύπηρεσιακής καθημερινότητας από έναν άνθρωπο πού ποτέ δέν άλλοίωσε ή διοίκηση, μέ καθοδηγοϋν ως σήμερα. Προσπαθοϋμε νά τόν άποφορτίσουμε από τά βάρη τής διοίκησης γιά νά έχει έλεύθερο χρόνο γιά συγγραφή.

Στά χρόνια αυτά ασχολείται συστηματικά με την εξαιρετική μετάφραση της Καινής Διαθήκης και την έκδοση ενός πολύτιμου σέ πνευματική αξία δίτομου κυριακοδρομίου. Παράλληλα αναλαμβάνει την ευθύνη των Ίερων Ναών Εύαγγελιστρίας Ν. Ίωνίας, Αγίων Κων/νου και Έλένης Βόλου, Αγίας Τριάδος Νοσοκομείου και Ίερās Μονής Αγίου Σπυρίδωνος Προμυρίου.

Κι όλα αυτά ως τις αρχές του 2003 όταν στη συνεδρίαση της Ίεραρχίας της 11^{ης} Ίανουαρίου εκλέγεται με 51 ψήφους επί συνόλου 66 βοηθός επίσκοπος του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστοδούλου χάρη στην τιμητική πρόταση του ίδιου και χειροτονεΐται στις 13 του ίδιου μήνα στον καθεδρικό ναό των Αθηνών. Οι Βολιώτες καμαρώνουν πού για μιά ακόμη φορά ένας δικός τους άνθρωπος αναδεικνύεται στο ύπατο εκκλησιαστικό αξίωμα αυτό της αρχιερωσύνης. Στην περίπτωση του π. Δαμασκηνού θεωρούν ότι η διοικούσα Έκκλησία εκπληρώνει ένα ιερό χρέος επιβραβεύοντας καθυστερημένα αλλά γνήσια, αγαπητικά και πέρα από ανθρώπινες σκοπιμότητες τις αρετές της καρτερικότητας της υπομονής της συγχωρητικότητας, της άνεξικακίας της σεμνότητας της ιεροπρέπειας όπως αυτές ένσαρκώνονται στο πρόσωπο του νέου επισκόπου. Γράφει στην εφημερίδα «Πατρίς» Κρήτης ο φίλος του Γιώργος Ι. Τσικαλάκης Καθηγητής Θρησκευτικών στο Ευρωπαϊκό Σχολείο Βρυξελλών:

«Πολλές φορές συμβαίνει τα καλύτερα νέα να έρχονται από κει που κανείς δεν το περιμένει. Τότε τα νέα αυτά δίνουν μεγαλύτερη χαρά στους αποδέκτες τους. Το ίδιο συνέβη και σε όλους εμάς που ζήσαμε πριν από 9 χρόνια την διαδικασία εκλογής για την πλήρωση της κενής θέσεως στη Μητρόπολη Ιεραπότνης και Σητείας. Δεν ήταν τότε τόσο το τελικό αποτέλεσμα αλλά η όλη διαδικασία που πίκρανε όλους εμάς που είχαμε την ατυχία να τη βιώσουμε περισσότερο. Σκοπός μου είναι να μιλήσω για την προσωπικότητα και το ήθος του εψηφισμένου επισκόπου Βελεστίνου κ.κ. Δαμασκηνού Καζανάκη. Τέκνο της ανατολικής Κρήτης ο π. Δαμασκηνός θ' ανέβει νέος φοιτητής στην Αθήνα του 1950 για να φοιτήσει την επιστήμη της θεολογίας. Με το τέλος των σπουδών του ένας νοτικός άνεμος, όπως ο ίδιος λέει, θα τον φέρει στο Βόλο κοντά στον σοφό Μητροπολίτη Δημητριάδος Δαμασκηνό. ... Όμως στα χρόνια της χούντας οι παραεκκλησιαστικοί κύκλοι των Αθηνών προσπαθούν να βγάλουν από τη μέση όλους όσους διαφωνούν με την διαμορφωθείσα κατάσταση και κρίνονται ακατάλληλοι και επικίνδυνοι για το καθεστώς.

Ο π. Δαμασκηνός θα βρεθεί στην Γερμανία όπου επιτηρούμενους από υπαλλήλους της χούντας, του απαγορεύεται να έχει επαφές με όλους εκείνους που χαρακτηρίζονται «κομμουνιστές». Η κατάσταση στην κοινότητα δεν ήταν καθόλου ευχάριστη και ο π. Δαμασκηνός θα προσπαθήσει να πείσει όλους του Έλληνες της περιοχής ότι δεν είναι σταλμένος της χούντας και ότι και ο ίδιος δεν ήταν ελεύθερος αλλά διωκόμενος. Στο τέλος τα καταφέρνει, φέρνει κοντά όλη την κοινότητα. ... Όταν το 1986 επιστρέφει στην Κρήτη με πρόσκληση του μακαριστού Μητροπολίτου Ιεραπότνης και Σητείας κυρού Φιλοθέου... αγωνίζεται στην οργάνωση της μητρόπολης, κι όλοι μας με περιέργεια και θαυμασμό ομιλούσαμε για την δύναμη, το σθένος και το ψυχικό μεγαλείο του π. Δαμασκηνού, όμως για κείνον δεν ήταν τίποτε περισσότερο από το χρέος του για την εκκλησία. Ποτέ δεν είπε ότι κουράστηκε, ποτέ δεν ακούσαμε διαμαρτυρία μα ποτέ δε μας αρνήθηκε το παραμικρό όταν το ζητήσαμε. Όμως το μεγαλύτερο παράδειγμα ταπείνωσης και ψυχικού μεγαλείου έρχεται το 1994.

Ο Δαμασκηνός Καζανάκης είναι το αδιαφιλονίκητο φαβορί για την εκλογή στην μητρόπολη Ιεραπότνης και Σητείας. Τότε κύκλοι της Εκκλησίας Κρήτης έρχονται να συνεχίσουν το έργο που η χούντα δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει... Για μήνες ο π. Δαμασκηνός ακούει κατηγορίες να εκτοξεύονται καθημερινά αλλά ο ίδιος αρνείται ακόμα και ν' απαντήσει σ' αυτές και πιστεύει ότι ο Θεός θα τον δικαιώσει. Αλλά και όταν ο Θεός τον καλεί στην δυσκολότερη δοκιμασία, δίνει

επιτυχημένα τις εξετάσεις του για το ήθος και το χαρακτήρα του....Συμβουλεύει όλους τους κληρικούς να ακολουθήσουν το θέλημα και την απόφαση της τοπικής Εκκλησίας και να σταθούν κοντά στο νέο επίσκοπο. Αυτό ήταν το ήθος και ο χαρακτήρας του Δαμασκηνού Καζανάκη.

Σήμερα όλοι εμείς, οι τότε θλιμμένοι και απογοητευμένοι βλέπουμε ότι πράγματι το θέλημα του Κυρίου έγινε. Ο κληρικός που δεν έκανε για την Κρήτη, από την Κυριακή θα είναι βοηθός επίσκοπος του πρώτου των Αθηνών. Ο Κύριος δικαιώνει την αδικία και όλοι μας μην μπορώντας να κρατήσουμε τη συγκίνησή μας κραυγάζουμε μετά του άλλου πλήθους των πιστών «Άξιος» και ευχόμαστε καλή συνέχεια στο νέο έργο του για την πρόοδο της Εκκλησίας μας. Θα μπορούσα να πω πολλά για τον Δαμασκηνό Καζανάκη, όμως ούτε ο χρόνος ούτε ο χώρος είναι αρκετός για κάτι τέτοιο. Μέσα από την καρδιά μου όμως ευχαριστώ το Θεό που για μια ακόμα φορά έδειξε ότι αργεί αλλά δεν ξεχνά... Γράφει στην ίδια έφημερίδα ή δημοσιογράφος Άννα Παπαδοκωστάκη: «...Την ικανοποίηση του για την εκλογή του κ. Δαμασκηνού, εξέφρασε ο Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Τιμόθεος ο οποίος δήλωσε στην «Π»: «Είναι ένα από δικά μου παιδιά και χαίρομαι για αυτή την εξέλιξη. Χαίρομαι επίσης γιατί δικαιώθηκε η πολύχρονη προσφορά του στην Εκκλησία... Τόσο ο Αρχιεπίσκοπος, όσο και οι περισσότεροι μητροπολίτες έστειλαν στον κ. Δαμασκηνό συγχαρητήρια τηλεγραφήματα...».

Άμέσως έγκαθίσταται στην Αθήνα και παράλληλα με τα λειτουργικά του καθήκοντα άναλαμβάνει νευραλγικούς τομείς ευθύνης στη διοίκηση της Αρχιεπισκοπής ως ένα από τα πλέον έμπιστα πρόσωπα του Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου.

Μετά την έπισυμβάσα άσθένεια και την έπακόλουθη κοίμηση του πολύκλαυστου Αρχιεπισκόπου και πνευματικού μας πατέρα Χριστοδούλου θά περίμενε κανείς την άπομάκρυνση του επισκόπου Βελεστίνου από τό έκκλησιαστικό προσκήνιο. Αναμένοντας την έκλογή του νέου Αρχιεπισκόπου καθόμαστε μαζί και συζητούσαμε για την σχεδιαζόμενη και άναμενόμενη συνταξιοδότησή του και την έπιστροφή του στο Βόλο. «Άλλαι μέν βουλαί ανθρώπων άλλα δε Θεός κελεύει» κι έτσι μετά τή έκλογή του Αρχιεπισκόπου Ίερωνύμου, παρά πᾶσα προσδοκία ό π. Δαμασκηνός επιλέγεται για τήν υπεύθυνη αλλά και άκανθώδη θέση του Πρωτοσυγκέλλου της Αρχιεπισκοπής Αθηνών.

Στην έφημερίδα Ταχυδρόμος του Βόλου στις 6 Μαρτίου 2008 σημειώνονται «... Ιδιαίτερα τιμητική είναι για την περιοχή της Μαγνησίας η τοποθέτηση του θεοφιλέστατου Επισκόπου Βελεστίνου κ. Δαμασκηνού Καζανάκη στην θέση του Πρωτοσύγκελου της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών. Το γεγονός έγινε αποδεκτό με ιδιαίτερη ικανοποίηση τόσο από την τοπική κοινωνία, όσο και την Μητρόπολη Δημητριάδος, διότι μεταφράζεται ως “έμπρακτη αναγνώριση του έργου και της πνευματικής προσφοράς του θεοφιλέστατου Επισκόπου Βελεστίνου”....Ο κ. Δαμασκηνός αναμένεται να αναλάβει επισήμως τα νέα του καθήκοντα από την ερχόμενη εβδομάδα κι όπως αναφέρει μιλώντας στον “Τ”: “είναι τιμή για μένα η πρωτοβουλία του Μακαριώτατου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. κ. Ιερώνυμου να με τοποθετήσει στην θέση του διευθυντή του Γραφείου της Αρχιεπισκοπής”. Οι θέσεις του κ. Δαμασκηνού αποτυπώνονται εύγλωττα στην δήλωση “είναι χρέος μας ως κληρικοί να προσφέρουμε με όλες μας τις δυνάμεις ότι καλύτερο μπορούμε στην Εκκλησία και τους πιστούς”. Οι δεσμοί που τον ενώνουν με την περιοχή της Μαγνησίας είναι ακατάλυτοι .... και στο σημείο αυτό ο Επίσκοπος Βελεστίνου δεν παραλείπει να καταθέσει τα συναισθήματα που τον διακατέχουν, λέγοντας χαρακτηριστικά “στους Βολιώτες και τους πιστούς της περιοχής τους οποίους αγαπώ, στέλνω τις ευχές μου για την Αποκριά και την Μεγάλη Τεσσαρακοστή που αρχίζει. Ο Θεός να είναι μαζί τους”.

Παραμένει για ένα και πλέον χρόνο. Άνυψώνεται σέ τιτουλάριο Μητροπολίτη και λόγω κοπώσεως παραιτείται για νά προσηλωθεί σέ καθαυτό ποιμαντικά και λειτουργικά καθήκοντα.

Αυτή τή θέση κατέχει ως σήμερα καί όλόψυχη εὐχή μας εἶναι σύντομα νά τόν ἔχουμε καί ἐν σώματι κοντά μας. Γιά νά μπορέσουμε καί μεῖς νά τοῦ ἀντιπροσφέ-ρουμε τήν ἀγάπη πού τόσο σπάταλα σκόρπισε ὅπου κι ἄν πέρασε. Γιά νά χαροῦμε τήν ἀναστροφή μέ ἕνα ζῶντα ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, στῦλο ὑπομονῆς, βράχο ἀνεξικακίας, ποταμό σεμνότητας, εἰκόνα πραότητας, ὄρος εὐπροσηγορίας, πέλαγος καταδεκτικότητας, πρότυπο κατά Χριστόν πτωχείας, ὑπόδειγμα ἐλεημοσύνης. Ὁ πολυσέβαστός μας Γέροντας ἅγιος Βελεστίνου, μά πάντοτε για μᾶς π. Δαμασκηνός, εἶναι ἕνα ἀριστοκράτης χωρίς χρήματα καί ὑπάρχοντα, ἕνας ἀριστοκράτης τοῦ πνεύματος, ἕνας ἄρχοντας τῆς ἀρετῆς μέ πολυκύμαντη ἱστορική διαδρομή ἀλλά ἀπροσμέτρητο καρδιακό πλοῦτο. Γι'αὐτό σήμερα τοῦ ἀντιπροσφέρουμε τά ταπεινά καί φτωχικά ἀλλά γνήσια δικά μας αἰσθήματα, γνωρίζοντας πώς ἔτσι πολλαπλασιάζουμε τή δική του χαρά.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

"... Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τήν καρδίαν, κηρῶσαι αἰχμαλώτους ἄφεσιν καί τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρῶσαι ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν..." (Ἡσαΐου 61. 1-2).

Σεβασμιώτατε ἅγιε Βελεστίνου

Στά λόγια αὐτά τῆς προφητικῆς κλήσεως τοῦ Προφήτη Ἡσαΐα συμπυκνώνεται ἀναλογικά ἡ κλήση καί ἡ ὑψηλή ἀποστολή Σας. Ἡ σημερινή καρδιακή ἐκδήλωση ἀποτελεῖ μιὰ ἀποκάλυψη τοῦ μυστικοῦ κόσμου Σας καί εἶναι ἡ κλεῖδα τῆς κατανοήσεως κι ἐρμηνείας τοῦ ἔργου Σας. Ἀποτελεῖ ἕνα μοῖρασμα τοῦ ψυχικοῦ πλοῦτου Σας, ὄχι μόνο στό στενό κύκλο τῶν πνευματικῶν σας παιδιῶν καί τῶν ἀκροατῶν καί τῶν συνεργατῶν ἀλλά πρὸς τόν κόσμο ὁλόκληρο. Εἶναι μιὰ ἀποκάλυψη τῶν ἀβύσσων τῆς τρυφερῆς ψυχῆς Σας, ἀλλά καί λύση τοῦ μυστηρίου τῆς καταλυτικῆς ἐπιδράσεως τοῦ λόγου Σας καί τῆς διεισδυτικῆς δυνάμεως τῆς διδασκαλίας Σας. Λόγος πού δεν αὐθεντεῖ, δεν ἐπιβάλλεται, δεν καταναγκάζει ἀλλά συζητεῖ καί διαλέγεται ἐν ταπεινώσει, κατεβαίνει «ὡς ὑετός ἐπὶ πόκον καί ὡσεὶ σταγῶν, ἡ στάζουσα ἐπὶ τήν γῆν». Δέν διασπᾶ, δέν ταράττει, ἀλλά εἰρηνοποιεῖ, εἰρηνεύει τήν ψυχή μέ τήν εἰρήνη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Σ' αὐτήν τήνεἰρήνη ὁδηγεῖ ἡ ὄλη παρουσία Σας· αὐτήν παρέχει ἡ χάρις τῆς ἀρχιερωσύνης Σας γιά νά τή λάβει ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ, ἐν συνάξει, καί νά τή μετοχετεῦσει στόν κόσμο, στήν οἰκουμένη.

Μπροστά στά μυστήρια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀπό τά ὅποια περιβαλλεσθε ἀδιακόπως, στέκεσθε - καί μεῖς μαζί σας - ἐκστατικά καί δανειζόμαστε τοὺς ἐκφαντορικούς τῆς ταπεινώσεως λόγους τοῦ Προφητάνακτα Δαβίδ:

"Τίς εἰμί ἐγώ, Κύριέ μου Κύριε, ... ὅτι ἠγάπησάς με ἕως τούτων; καί κατεσμικρύνθην μικρόν ἐνώπιόν σου, Κύριέ μου Κύριε, καί ἐλάλησας ὑπέρ τοῦ ... δούλου Σου εἰς μακράν ... καί νῦν Σύ οἶδας τόν δούλον Σου, Κύριέ μου Κύριε, διά τόν λόγον Σου πεποίηκας καί κατά τήν καρδίαν Σου ἐποίησας πᾶσαν τήν μεγαλωσύνην ταύτην γνωρίσαι τῷ δούλῳ Σου ἕνεκεν τοῦ μεγαλῶναί Σε, Κύριέ μου Κύριε, ὅτι οὐκ ἔστιν ὡς Σύ καί οὐκ ἔστι Θεός πλήν Σοῦ ἐν πᾶσιν οἷς ἠκούσαμεν ἐν τοῖς ὡσίν ἡμῶν ... Καί νῦν, Κύριέ μου Κύριε, τό ρῆμα ὃ ἐλάλησας περί τοῦ δούλου Σου ... πίστωσον ἕως τοῦ αἰῶνος Κύριε Παντοκράτωρ... διά τοῦτο εὗρεν ὁ δούλός Σου τήν καρδίαν ἑαυτοῦ τοῦ προσεύξασθαι πρὸς Σέ τήν προσευχήν ταύτην. Καί νῦν, Κύριέ μου Κύριε, σύ εἶ Θεός καί οἱ λόγοι Σου ἔσονται ἀληθινοί καί ἐλάλησας ὑπέρ τοῦ δούλου Σου τά ἀγαθά ταῦτα. Καί νῦν ἄρξαι καί εὐλόγησον τόν δούλον

Σου τοῦ εἶναι εἰς τόν αἰῶνα ἐνώπιόν Σου ὅτι Σὺ ,Κύριε μου Κύριε, ἐλάλησας καί ἀπό τῆς εὐλογίας Σου εὐλογηθήσεται ὁ δοῦλός Σου.

**Εισήγηση του π. Κων/νου Βηλαρά:
«Εμπειρίες από τη συμπόρευση
με τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό»**

Σεβασμιώτατοι άγιοι Δημητριάδος και Βελεστίνου, Σεβαστοί Πατέρες, Κυρία Δήμαρχε, Κύριοι εκπρόσωποι των Πολιτικών και στρατιωτικών αρχών, Κύριε Καραμπερόπουλε, πρόεδρε της Επιστημονικής Εταιρείας Μελέτης Φερών-Βελεστίνου-Ρήγα, εμπνευστά μετά της κ. Δημάρχου της σημερινής Ημερίδας, Κύριοι εκπρόσωποι των Φορέων, Κυρίες και Κύριοι,

Στις ποιμαντικές επιστολές του Αποστόλου Παύλου προς Τιμόθεον (Α΄ Τιμ. Γ΄, 28) και Τίτον (Α΄, 6-9. Β΄, 7-9) τονίζονται οι αρετές των κληρικών. Γράφει ο Παύλος ότι ο επίσκοπος (και γενικά ο κληρικός) πρέπει να είναι «ανέγκλητος, μη αυθάδης, μη οργίλος, μη πάροινος, μη πλήκτης, μη αισχροκερδής, αλλά φιλόξενος, νηφάλιος, κόσμιος, επιεικής, άμαχος, αφιλάργυρος, φιλάγαθος, σώφρων, όσιος, εγκρατής, καλήν μαρτυρίαν έχειν από έξωθεν».

Ανάλογα προς το ύψος και την ιερότητα της ιεροσύνης είναι και μερικές ιδιότητες που πρέπει να κοσμούν κάθε κληρικό. Τέτοιες ιδιότητες είναι: α) η Αγάπη, β) ο Θειος ζήλος, γ) η ταπεινωσύνη, δ) η πραότητα, ε) η ειρηνικότητα, στ) η επιείκεια, ζ) η σύνεση, η) ο χριστιανικός και ενάρετος βίος θ) η ανεξικακία.

Επιγραμματικά ανέφερα μερικές από τις ιδιότητες-αρετές που πρέπει να κοσμούν κάθε κληρικό, χωρίς να σημαίνει ότι δεν υπάρχουν κι΄ άλλες. Ενας τέτοιος κληρικός υπήρξε και είναι ο Σεβασμιώτατος άγιος Βελεστίνου, ο πατέρας Δαμασκηνός, με την απέραντη αγάπη, ζηλωτής, ταπεινός, πρoός, ειρηνικός, επιεικής, συνετός, πεπειραμένος, ενάρετος, σοβαρός, προ πάντων ανεξίκακος, απλός, παραστατικός, βαθύς γνώστης και μελετητής της Αγίας Γραφής, καθ΄ ότι ερμήνευσε Παλαιά και Καινή Διαθήκη (δύσκολο και επίπονο έργο) μελετητής και των Πατέρων της Εκκλησίας.

Τον Σεβασμιώτατο τον γνώρισα πριν από 48 χρόνια τέτοια εποχή περίπου. Όταν για πρώτη φορά ήλθα στο Βόλο, ήταν από τους πρώτους κληρικούς που γνώρισα, για να μην ειπώ ότι ήταν και ο πρώτος. Έχομε κοινό επίσκοπο χειροτονίας... και είναι πολύ σημαντικό.

Για ένα πεντάμηνο τον γνώρισα σαν λαϊκός, που με επηρέασαν πάρα πολύ τα κηρύγματά του, και οι απογευματινές ομιλίες του. Χριστοκεντρικές, εκκλησιολογικές, σωτηριολογικές, πατερικές, σύγχρονες, ελκυστικές, απλές, κατανοητές με παραδείγματα από την καθημερινή ζωή. Διανθισμένες με ανέκδοτα. (Οχι βέβαια αυτά που εννοούμε πολλές φορές). Σε μια απογευματινή ομιλία του θυμάμαι, το 1963, με θέμα να νικάς το κακό με το καλό, είχε φέρει σαν παράδειγμα ένα ανέκδοτο (όπως το χαρακτήρισε) με δύο γειτόνισσες. Την καλή και την κακή...

Μιλούσε καρδιακά, απλά, ζεστά, και το καρδιακό μένει. Πάντα έλεγε: Άλλοι ας μιλούν άλλα. Εμείς μιλούμε παντού και πάντοτε για τον Χριστό. Τόνιζε πάντοτε να σεβόμαστε την ετερότητα του άλλου και θα δούμε τον άλλον ως πλησίον και αδελφό.

Ομιλούσε ευκαιρώς, ακαίρω, σε βαπτίσεις, σε γάμους, κηδείες, μνημόσυνα. Τόνωνε. Στήριζε. Με ευχαρίστηση τον άκουγες. Γιατί μιλούσε καρδιακά. Ξεχείλιζε κάτι δικό του. Επηρέαζε ακόμη και τους ΄κομήτες΄ χριστιανούς...

Συλλειτουργήσαμε πολλές φορές, εγώ αρχικά ως διάκονος (τρεις και μισό μήνες) και αργότερα ως ιερέας. Άψογος τελεουργός, και φιλακόλουθος. Όταν ήταν υπεύθυνος στο εκκλησάκι του αγίου αποστόλου του Νέου (στο Πάρκο του Βόλου) ενώ παράλληλα ήταν πρωτοσύγγελος, τελούσε καθημερινά όρθρο και εσπερινό.

Ο πατέρας Δαμασκηνός με εγκατέστησε παραμονές Χριστουγέννων (το 1963) στο Αερινό, (τη εντολή και ευλογία του τότε Μητροπολίτου μας κυρού Δαμασκηνού). Οι υποθήκες

του, οι παραινήσεις του, οι συμβουλές του με συνόδεψαν και με συνοδεύουν. Βγήκαν μέσα απ' αυτό που είναι, απ' αυτό που βιώνει και που ακόμη ζει. Ας γνωρίζει ότι εγώ προσπάθησα και προσπαθώ να ανταποκριθώ σε όσα με συμβούλεψε.

Έκτοτε ως ιεροκήρυκας ερχόταν κάθε χρόνο στην πανήγυρή μας του Αγίου Θωμά, που εκτός από τους ενορίτες, ερχόταν και πολλοί χριστιανοί από το Βόλο, πνευματικά του παιδιά και άλλοι που ήθελαν να ακούσουν τα συναρπαστικά του κηρύγματα. Πραγματικά καθήλωνε το εκκλησίασμα.

Γενικά δεν άφηνε πανήγυρη για πανήγυρη, όργωνε όλη τη Μητρόπολη. Ήταν ακάματος εργάτης του Ευαγγελίου (και είναι ακόμη). Δεν άφηνε χωριό για χωριό που να μη το επισκεφθεί, να λειτουργήσει, να ομιλήσει και να σπύρει το λόγο του Θεού από το 1960 και για όσα χρόνια υπηρέτησε στη Μητρόπολή μας.

Είναι άνθρωπος που εύκολα αποκτά κοινωνικές σχέσεις, γίνεται φίλος, είναι συνεργάσιμος, είναι φωτισμένος κληρικός, έχει ανθρωπιά, απλότητα, καλοσυνάτος, έχει ταπεινότητα, ανεξικακία, σοβαρότητα και λεβεντιά (την Κρητική λεβεντιά).

Γνώριζε πράγματα και καταστάσεις για μας τους ιερείς, τις πρεσβυτέρες μας, τα παιδιά μας, πολλά από τα οποία ο ίδιος βάπτισε και τα φώναζε με τα μικρά τους ονόματα και αυτό που τόσο τον αγαπάνε και έχουν ακόμα αγαθή την ανάμνησή του.

Είχε και έχει ιώβεια υπομονή και με χιούμορ. Όταν του ευχήθηκα περαστικά, κουράγιο και υπομονή στην Κλινική, μετά τον τραυματισμό του σε αυτοκινητιστικό ατύχημα από Αερινό στο Βόλο (κάταγμα και στα δύο χέρια), η απάντησή του (μέσα από τον πόνο του): Τι λές Δέσποτα, δεν μου τάκοψαν (τα χέρια) όπως των μαρτύρων! Ίσα-ίσα μου τάκαναν και σιδερένια! (έχει ακόμα τα σιδερένια καρφιά) και ανέφερε χαρακτηριστικά: "Όταν κόβαν χέρια και πόδια κάποιου μάρτυρα, αυτός (ο μάρτυρας) έλεγε, "κλαδεύουν το κλήμα για να φέρει καρπό πολύ". Είναι ένας μεγάλος μαϊστορας του χιούμορ. Ταυτόχρονα πολύ πιστός και σοβαρός.

Αξέχαστες πάλι οι δέκα μέρες στην Παναγία Ξενιά που ήταν υπεύθυνος σε σεμινάριο για θέματα τελετουργικής, το 1964, για μας τότε τους 15 νέους κληρικούς. Πολλά ωφεληθήκαμε από τις σοφές του υποδείξεις και τις άψογες τελέσεις των Ιερών Ακολουθιών.

Ως πνευματικός ο Σεβασμιώτατος είχε πολλά πνευματικά παιδιά. Βοήθησε πολλές ψυχές ακολουθώντας ένα δρόμο πραγματικής ελευθερίας. Ήταν πολύ ελαστικός εκεί που έπρεπε να είναι. Συζητούσε το πρόβλημα του καθενός και μέσα από το διάλογο έβρισκε τη σωστή λύση. Ήταν αυστηρός με τον εαυτό του και ελαστικός με τους άλλους. Κατανοούσε τον άλλον.

Εκεί που ήταν άφθαστος, ήταν ως Πρωτοσύγκελος. Το γραφείο του ήταν πάντοτε διάπλατα ανοικτό. Μας δεχόταν πάντοτε χαρούμενος και με το χιούμορ που τον διέκρινε. Ρωτούσε πάντοτε για τις οικογένειές μας, για την πρόοδο των παιδιών μας. (Ίντα κάνουν Δέσποτα τα κοπέλια σας; Προοδεύον πνευματικά και στα γράμματα;) Είχαμε ένα πολύ καλό σύμβουλο και συμπαραστάτη κατά την ομολογία και του Σεπτού ποιμενάρχη μας κ. Ιγνατίου σε μια ημερίδα στο Συνεδριακό στα Μελισσιάτικα.

Δεχόταν τα Εκκλησιαστικά Συμβούλια, ενδιαφερόταν για τα προβλήματα της Ενορίας μας, έδινε τις πιο σωστές λύσεις με νηφαλιότητα, με απλότητα με καλοσύνη και αγάπη. Η ταπεινοφροσύνη του και η πραότητα του και η ανεξικακία του σε έκανε να τον πλησιάζεις και να συνδέεσε ψυχικά μαζί του.

Όταν για κάποιο διάστημα, «Κύριος οίδε» βίωσε, ο κατά πάντα ανεπίληπτος, μία περιπέτεια, αντιμετώπισε το όλο θέμα με υπομονή, με ανεξικακία, έδειξε συγχωρητικότητα και ψυχικό μεγαλείο, συγχωρώντας όλους όσους τον πίκραναν. Πάντοτε είχε σαν σημαία του το: «Λοιδωρούμενοι ευλογούμεν, διωκόμενοι ανεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλούμεν» (Α΄ Κορ. Δ΄ 12) και το «Ος (Χριστός) λοιδωρούμενος ουκ αντελοιδώρει» (Α΄ Πέτρου Β΄ 23).

Η πίστη του και η αγάπη του στον σταυρωθέντα και αναστηθέντα Χριστό μας, τον έκανε να αφίσει τον εαυτόν του στην αγάπη πρόνοια του Θεού, ο Οποίος (Θεός) όπως είπε και στον χειροτονητήριο εις Επίσκοπον λόγο του, κατηύθυνε τα διαβήματά του και την πορεία του.

Μερικές φορές κατηγορούνται άδικα και οι κληρικοί. Αναφέρω μόνο δύο παραδείγματα Αγίων (απ' τα πάμπολλα) που ταλαιπωρήθηκαν από άδικες συκοφαντίες:

1. Ο Μέγας Αθανάσιος (ο Στύλος της Ορθοδοξίας) εξορίστηκε πέντε φορές και πέρασε τα 16 απ' τα 46 χρόνια στην εξορία. Κάθε φορά που έφευγε απ' την αρχιεπισκοπή Αλεξανδρείας έλεγε: «Νεφίδριόν εστι και θάπτον παρελεύσεται».

2. Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος πέθανε στην εξορία και τελευταίος του λέξεις ήταν: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἐνεκεν».

Σεβασμιώτατε άγιε Βελεστίνου, πολυσέβαστε και πολυαγαπημένε μας πατέρα Δαμασκηνέ, από τη συμπόρευση μας έχω πάμπολες εμπειρίες και αγαθές αναμνήσεις προσωπικές. Με εγκαταστήσατε, όπως προανέφερα, στην Ενορία μου. Με επισκεφθήκατε άπειρες φορές στο σπίτι μου, βαπτίσατε ένα απ' τα παιδιά μου και ένα απ' τα εγγόνια μου (εύχομαι να τα στεφανώστε (κιόλας) τα εγγόνια μου. Υπογράψατε την άδεια μετάβασης μου στην Πάτμο (ως πρωτοσύγκελλος) για να αναλάβω υπηρεσία στην Πατμιάδα Σχολή, τη ευλογία του μακαριστού και αξέχαστου Αρχιεπισκόπου Αθηνών κυρού Χριστοδούλου. Με τιμήσατε με το οφίκειο του Πρωτοπρεσβυτέρου τη αδεία και ευλογία του Σεπτού Ποιμενάρχου μας κ. Ιγνατίου. Για όλα Σας είμαι ευγνώμων. Περισσότερο όμως γιατί σταθήκατε δίπλα μου αδελφικά, φιλικά, συμβουλευτικά.

Εύχομαι υϊκώς να είστε γερός (όχι γέρος όπως μου λέτε), να μείνετε αυτό που είστε, γρήγορα να σας έχομε κοντά μας, κοντά στον ποιμενάρχη μας που τόσο σας αγαπά και τα έτη Σας να είναι πολλά (Μαθουσία).

Εύχεσθε υπέρ εμού, άγιε Δέσποτα.

ΥΓ. Το ανέκδοτο με τις δυο γειτόνισσες την καλή και την κακή. Ηταν δύο γειτόνισσες, η μία ήταν πολύ κακή. Μάλωνε με την καλή γειτόνισσα. Τις απηύθυνε βρισιές, κατάρες πολύ συχνά. Η καλή γειτόνισσα της έλεγε «ας είσαι καλά» Δεν αντιδρούσε άσχημα.

Μία ημέρα η κακή γειτόνισσα πέταξε στην αυλή της καλής μερικά σκουπίδια και αγκάθια και σαν να μην έφθανε αυτό, την προκαλούσε κιόλας λέγοντάς της ότι εγώ τα έριξα για να σε κάνω να σκάσεις. Να δω τώρα δε θα πεις και συ καμιά κακή κουβέντα.

Η καλή γειτόνισσα πήγε στον ωραίο ανθόκηπό της έκοψε τα καλλίτερα τριαντάφυλλα, τα έκανε μια ωραία ανθοδέσμη, έγραψε ένα μπιλιετάκι και το έστειλε με το κοριτσάκι της στην κακή γειτόνισσα. Στο μπιλιετάκι έγραφε: «Ό,τι έχει κανείς στην καρδιά του, εκείνο και προσφέρει». Αυτή η πράξη της καλής γειτόνισσας, συνετέλεσε να γίνει η κακή, καλή.

Προσφώνηση Δρ. Δημητρίου Καραμπερόπουλου, προέδρου της Επιστημονικής Εταιρείας Μελέτης Φερών-Βελεστίνου-Ρήγα στην τιμητική εκδήλωση για τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό (Καζανάκη), Βελεστίνο, 22 Μαΐου 2011.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιε,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Βελεστίνου κ. Δαμασκηνέ,
Αξιότιμη κυρία Δήμαρχε του Δήμου Ρήγα Φεραίου κα Λαίτσου,
Αξιότιμη Αντιδήμαρχε Πολιτιστικών κα Πρίντζου,

Αξιότιμοι Δημοτικοί Σύμβουλοι,
Αξιότιμη Πρόεδρε του Ελληνογαλλικού Συνδέσμου Βόλου κα Γαβαλά,
Αξιότιμες Κυρίες, Αξιότιμοι Κύριοι,

Στην επαναστατική του τακτική ο Ρήγας Βελεστινλής έδινε μεγάλη σημασία στην ενίσχυση της αυτογνωσίας, της αυτοσυνειδησίας των Ελλήνων. Κι' αυτό το πετύχαινε με την αναγραφή στα έργα του των ιστορικών προσώπων, πόλεων, γεγονότων, και με τη γνώση της Τοπικής Ιστορίας. Γι' αυτό εξάλλου χαρτογράφησε και την γενέτειρά του, ανέγραψε το τοπογραφικό διάγραμμα του Βελεστίνου, με τα τόσα αρχαιολογικά μέρη, και πολλά σύγχρονά του στοιχεία, θεωρείται από τον αρχαιολόγο Ευάγγελο Κακαβογιάννη στην περισπούδαστη μελέτη του «Η Επιπεδογραφία ης Φεράς του Ρήγα από άποψη αρχαιολογική».

Μάλιστα ο Ρήγας έθεσε την Επιπεδογραφία της γενέτειράς του, δίπλα στον τίτλο της δωδεκάφυλλης Χάρτας και πάνω από το τοπογραφικό διάγραμμα των Αθηνών. Τι μεγάλη τιμή για το Βελεστίνo. Προσφέροντας κατ' αυτόν τον τρόπο στους μεταγενέστερους ένα σημαντικό μήνυμα, πως πρέπει ο καθένας να αναδεικνύουμε τα ιστορικά στοιχεία της γενέτειράς του. Γνώριζε καλά ο επαναστάτης Ρήγας Βελεστινλής πως η γνώση της ιστορίας ενδυναμώνει ψυχικά τους κατοίκους, τους συνδέει με το ιστορικό παρελθόν, Γι' αυτό και όλα του τα έργα είναι διάσπαρτα με ιστορικές πληροφορίες.

Στα πρώτα χρόνια των μελετών μας στη Γεννάδειο Βιβλιοθήκη της Αθήνας εκτός βέβαια από εκείνες για τον Ρήγα και την Ιστορία της ιατρικής, γνωρίσαμε για την τοπική Ιστορία του Βελεστίνου την περίπτωση του Βελεστινιώτη λόγιου του 17^{ου} αιώνα Νικόδημο Μαζαράκη Φεραίο, ο οποίος δίδαξε σε διάφορες σχολές της σκλαβωμένης τότε Ελλάδος και σχετική ανακοίνωση είχε κάνει ο καθηγητής Αθανάσιος Καραθανάσης στο Β' Διεθνές Συνέδριο το 1992. Και ένα του έργο, η Γραμματική του έχουμε πρόθεση να την επανεκδώσουμε μια και φωτοτυπία του χειρογράφου βρίσκεται στη Βιβλιοθήκη μας. Θα εκδοθεί με την επιμέλεια του Διδασκτορος φιλοσοφίας και επιστημονικού συντάκτη του Κέντρου Ερεύνης της Ελληνικής Φιλοσοφίας της Ακαδημίας Αθηνών κ. Απόστολου Σταβέλα.

Με την ανάδειξη των Ιστορικών στοιχείων της γενέτειρας του Ρήγα η Επιστημονική Εταιρεία Μελέτης Φερών-Βελεστίνου-Ρήγα προσπαθεί να συνεχίσει την τακτική αυτή με τα Διεθνές Συνεδριά της, ώρα ετοιμάζεται ο Πέμπτος τόμος Υπέρεια και του χρόνου τον Οκτώβριο του 2012 θα συγκληθεί το ΣΤ' Διεθνές Συνέδριο.

Μια άλλη περίπτωση ανάδειξης της Τοπικής μας Ιστορίας είναι εκείνη, που παρουσιάζεται στο υπό έκδοση βιβλίο με τον τίτλο «Ο Ιερός Ναός του Αγίου Αθανασίου Βελεστίνo την εποχή του Ρήγα και σήμερα». Καταβλήθηκε προσπάθεια να ανευρεθεί η συσχέτιση του παλαιότερα αποκαλούμενου εξωκλησιού του αγίου Αθανασάκου και τώρα ενοριακού ναού του Αγίου Αθανασίου με απόφαση του Σεβασμιωτάτου κ. Ιγνατίου, με τον ναό του αγίου του Αγίου Αθανασίου, τον οποίο ο Ρήγας Μνημονεύει στη Επιπεδογραφία του Βελεστίνου, όπου σήμερα βρίσκεται ο ναός της Παναγίας. Ο παρακείμενος λόφος από τους αρχαιολόγους ονομάζεται του Αγίου Αθανασίου.

Πράγματι η έρευνα έδειξε ότι υπάρχει συσχέτιση και παρουσιάζεται στη έκδοση, η οποία θα έχει και τις ευλογίες του Σεβασμιωτάτου κ. Ιγνατίου.

Ένα άλλο σημαντικό στοιχείο της τοπικής ιστορίας του Βελεστίνου ήταν και εκείνο που αναγνώσαμε σχετικά με το σιγγίλιο του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κατά το 1256 στο οποίο γίνεται αναφορά στην Επισκοπή Βελεστίνου και στον τότε επίσκοπό της Μιχαήλ. Και με χαρά ακούσαμε αρχικά την ανακοίνωση στο Β΄ Διεθνές Συνέδριο Φεραί-Βελεστίνο-Ρήγα το 1992 εδώ στο Βελεστίνο και περιέχεται στα Πρακτικά Υπέρεια του αξιότιμου δικηγόρου και ιστορικού συγγραφέα κ. Απόστολου Παπαθανασίου, ο οποίος έχει κοσμίσει την βιβλιογραφία της Μαγνησίας για την μεσαιωνική περίοδο της, προσφέροντας άγνωστα στοιχεία με τα δημοσιεύματά του, όπως στην προκειμένη περίπτωση για την Επισκοπή Βελεστίνου.

Και όταν ρωτηθήκαμε αν στο Βελεστίνο είχε υπάρξει Επισκοπή αυτά τα δημοσιεύματα από την *Υπέρεια* αποστείλαμε με τηλεομοιότυπο (φαξ) υπογραμμίζοντας τα σχετικά με την Επισκοπή Βελεστίνου στον Σεβασμιώτατο Δημητριάδος κ. Ιγνάτιο στις 31 Δεκεμβρίου του 2002 για να προσκομισθούν στο τότε Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ώστε να δοθεί στον προς χειροτονία σε επίσκοπο Πρωτοσύγγελο της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος κ. Δαμασκηνό το όνομα μιας επισκοπής της περιοχής μαγνησίας, πράγμα που έγινε και έτσι ονομάστηκε τελικά «Ο Επίσκοπος Βελεστίνου Δαμασκηνός» και η επίσημη χειροτονία του έγινε στην Μητρόπολη Αθηνών την Κυριακή 12 Ιανουαρίου 2003. Και κατ' αυτόν τον τρόπο είναι ο πρώτος επίσκοπος της Εκκλησίας της Ελλάδος που φέρει τον τίτλο της πάλαι ποτέ διαλαμψάσης επισκοπής Βελεστίνου.

Έκτοτε ο Μητροπολίτης Βελεστίνου Δαμασκηνός βρίσκεται συμπαράστατης στις δραστηριότητες της Επιστημονικής μας Εταιρείας, στα Διεθνή Συνεδριά της τα οποία παρακολουθεί, στις εκδηλώσεις παρουσίασης όπως των Απάντων του Ρήγα στην Αθήνα και των άλλων σχετικών βιβλίων.

Ευχαριστούμε τον Σεβασμιώτατο Δημητριάδος κ. Ιγνάτιο για τις ευλογίες του για την σημερινή εκδήλωση καθώς και για τον χαιρετισμό του. Τους σεβαστούς πρωτοπρεσβυτέρους π. Χαρίλαο και π. Κωνσταντίνο για την άμεση ανταπόκριση για τη συμμετοχή τους ως ομιλητές στην σημερινή τιμητική εκδήλωση.

Και ευχαριστούμε και όλους εσάς οι οποίοι λαμπρύνεται με την παρουσίασή σας την Τιμητική Εκδήλωση για τον Σεβασμιώτο Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό, που από κοινού διοργανώνεται από το Δήμο Ρήγα Φεραίου και την Επιστημονική Εταιρεία Μελέτης Φερών-Βελεστίνου-Ρήγα.

Σεβασμιώτατε Άγιε Βελεστίνου ευχόμαστε συνέχιση της συμπαράστασή σας για την ευόδωση των σκοπών που είναι η προβολή του έργου του εθνεγέρτη και επαναστάτη Ρήγα και της ιστορίας της γενέτειράς του και της ευρύτερης περιοχή της.

Και δεχθείτε την πλακέτα και περγαμηνή:

«Η Επιστημονική Εταιρεία Μελέτης Φερών-Βελεστίνου-Ρήγα τιμά τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό, πρώτο επίσκοπο της Εκκλησίας της Ελλάδος φέροντα τον τίτλο της «πάλαι ποτέ διαλαμψάσης Επισκοπής Βελεστίνου», για το ποιμαντικό και πνευματικό του έργο και την συμπαράστασή του στην Επιστημονική μας Εταιρεία. Βελεστίνο, 22 Μαΐου 2011, Για το Διοικητικό Συμβούλιο ο Πρόεδρος Δρ. Δημήτριος Καραμπερόπουλος ο Γ. Γραμματέας Δημήτριος Κογκούλης».

Δημοσιεύθηκε στην εφημ. «*Η Θεσσαλία*», Βόλος, 15 Μαΐου 2011

Δημήτριος Καραμπερόπουλος,
Πρόεδρος Επιστημονικής Εταιρείας Μελέτης Φερών-Βελεστίνου-Ρήγα

Τιμητική εκδήλωση για τον Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό

Την πληροφορία για την ύπαρξη της Επισκοπής Βελεστίνου αντλούμε από σιγγίλιο του 1252 του τότε Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, στο οποίο γίνεται αναφορά στον επίσκοπό της Μιχαήλ. Σχετική δημοσίευση του σιγγιλίου έχει γίνει από τον συγγραφέα κ. Απόστολο Παπαθανασίου στις μελέτες του και ιδιαίτερα στα Πρακτικά του Β΄ Διεθνούς Συνεδρίου Φεραίων-Βελεστίνου-Ρήγα, το 1994.

Και μετά τόσους αιώνες ο τίτλος της πάλαι ποτέ διαλαμνιάσης Επισκοπής Βελεστίνου δόθηκε το 2003 από τον τότε αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο στον Σεβασμιώτατο Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό (Καζανάκη).

Το γεγονός ότι έρχεται πάλι στην επιφάνια η Επισκοπή Βελεστίνου με τον τίτλο που φέρει ο Τιτουλάριος Μητροπολίτης Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός και η άξια εκλογή του θα τιμηθεί σε σχετική εκδήλωση την Κυριακή 22 Μαΐου 2011 και ώρα 11.30 π.μ. στο Πνευματικό Κέντρο του Βελεστίνου. Η τιμητική εκδήλωση διοργανώνεται από τον Δήμο Ρήγα Φεραίου και την Επιστημονική Εταιρεία Μελέτης Φερών-Βελεστίνου-Ρήγα. Στην εκδήλωση θα χαιρετίσουν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, η δήμαρχος Ρήγα Φεραίου κ. Ελένη Λαϊτσου, ο πρόεδρος της Επιστημονικής Εταιρείας Δρ. Δημήτριος Καραμπερόπουλος καθώς και εκπρόσωποι Φορέων. Για την προσωπικότητα και το έργο του τιμωμένου θα μιλήσουν ο π. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, Γραμματέας Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, Προϊστάμενος Ι. Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Νικολάου Βόλου, με θέμα «Ιχνηλασία ζωής του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελεστίνου κ. Δαμασκηνού (Καζανάκη)» και ο π. Κωνσταντίνος Βηλαράς, εφημέριος Ι. Ναού Αποστόλου Θωμά Αερινού, με θέμα Εμπειρίες από την συμπορεύση με τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίνου κ. Δαμασκηνό».

Ένα καλαίσθητο ενημερωτικό έντυπο θα δοθεί στους παρευρισκόμενους, στο οποίο γίνεται αναφορά στο βιογραφικό του Μητροπολίτου Βελεστίνου κ. Δαμασκηνού και στην συγγραφική του δραστηριότητα, τα επτά βιβλία, που έχει μέχρι τώρα εκδώσει. Επίσης στα έργα του είναι το υπό εκτύπωση είναι βιβλίο με την μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης, ενώ άλλα πέντε βιβλία είναι έτοιμα να εκδοθούν και αναμένουν τον σχετικό εκδοτικό οίκο.